

Overordnet vil jeg sige om Enhedslistens beslutningsforslag, at vores stillingtagen til mange af de enkeltpørgsmål, som bliver rejst, er afhængig af, hvilket omfang EU-samarbejdet skal have. Det er klart, at hvis vi får et samarbejde i EU, som breder sig til stort set alle politiske områder, er vi meget, meget skeptiske over for at give mere magt til EU-institutionerne. Hvis vi derimod får et samarbejde, som alene baserer sig på handels- og miljøspørgsmål, som vi ønsker, er det klart, at vi også er mere fleksibelt indstillet over for at give EU-institutionerne mere indflydelse på disse to afgrænsede områder.

Men det er jo ikke den udvikling, vi ser i dag. Den udvikling, der sker i dag, er, at EU som selvstændigt retssubjekt ønsker større og større magt på snart sagt alle områder, og derfor er vi meget store tilhængere af en meget stor del af de forslag, som Enhedslisten har fremsat.

På arbejdsmarkedsområdet ser vi, at EU sniger sig ind på den danske beslutningsproces; vi ser, at EU i højere grad ønsker at varetage udenrigspolitikken på de enkelte landes vegne; vi ser, at EU i højere og højere grad ønsker, at sikkerhedspolitikken skal være EU's domæne i stedet for de enkelte nationers, og vi ser det på f.eks. forsvarsområdet, hvor refleksionsgruppens statusrapport lægger op til, at EU skal handle selvstændigt.

Det er vi meget skeptiske over for, og derfor er vi også positive over for en stor del af de forslag, Enhedslisten stiller, og som jo i bund og grund går ud på at trække magt væk fra EU-institutionerne og lægge den tilbage til bl.a. Folketinget.

Helt konkret har vi en meget positiv indstilling til tre af beslutningsforslagene og en negativ indstilling til et enkelt af dem. Angående det første forslag, nr. B 15, som drejer sig om de små landes indflydelse og rettigheder og sikring af vetoretten, siger vi helt klart, at vetoretten skal bestå. Det er rigtigt, som det har været sagt, at stort set alle siger det samme, så det, der er vigtigt, er, at vi får bevaret en reel mulighed for at nedlægge veto i samarbejdet.

En af de ting, som alle politikere siger, er, at de ønsker at bevare de små landes indflydelse. Men der er sandelig forskellige måder at varetage de små landes indflydelse på. Vi mener ikke, at vi gør det ved i for høj grad at komme de store lande i møde og sige, at for at få et godt samarbejde med dem skal vi nok give dem større formel magt, for så får vi nok større reel magt.

Vi mener, at de formelle rettigheder er vigtige, og derfor mener vi også, det er vigtigt, at vi fra dansk side holder fast i, at vi skal beholde den stemmевægt, der er i dag. Vi er meget skeptiske over for at ændre på den, og jeg har tidligere under debatten været inde på, at skal den ændres, er det helt afgørende, at det først sker i forbindelse med en reel udvidelse og ikke på den måde, at vi går med til en ændring i stemmевægten i Ministerrådet for derefter at leve med de nye afstemningsregler i en periode på måske 5-10 år, hvor vi måske endda ikke får den udvidelse, vi fra dansk side håber på.

Med hensyn til antallet af kommissærer deler vi ikke helt Enhedslistens holdning, nemlig at det er så vigtigt, at hvert land har én kommissær. Kommissionen er jo som udgangspunkt uafhængig af de enkelte lande. Kommissionen skal handle selvstændigt, Kommissionen må ikke få direktiver fra de enkelte lande, den enkelte kommissær kan jo ikke afsættes i sin funktionsperiode, og derfor mener vi heller ikke, at den enkelte kommissær repræsenterer sit land. Derimod ønsker vi, at man fra dansk side gør en større indsats for, at initiativretten flyttes fra Kommissionen til Ministerrådet, altså lægger nogle af de magtmidler, Kommissionen har, over i Ministerrådet. Det er helt anderledes væsentligt i bestræbelserne på at sikre de små landes indflydelse, at de er direkte repræsenteret i Ministerrådet, så man på den måde fratager embedsmændene i Kommissionen en meget stor del af deres magt. Det er snarere den vej, vi skal gå, frem for at se på, om det er så vigtigt, at hvert enkelt land har en kommissær.

Jeg vil ikke gå alle pindene igennem, for det får vi jo lejlighed til, når vi skal behandle beslutningsforslagene. Men det er klart, at vi lægger vægt på, at hvert EU-land har en dommer ved EF-Domstolen. At formandskabet fortsat skal gå på skift mellem samtlige medlemslande, lægger vi også vægt på; men det kan jo godt ske i en trojkalignende form, så det er grupper af medlemslande, der udgør formandskabet. Men det er klart, at det ikke skal være sådan, at et land som Danmark ikke kan være formandsland.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 16, er vi meget skeptiske fra Dansk Folkepartis side. Hvis der ikke er det forhold, at EF-retten har forrang for national ret, afskærer vi os fra at klage, når andre lande eventuelt yder statsstøtte til deres industrier og på den måde undergraver den konkurrence mellem EU-landene, som vi ønsker skal være fri og reel.